

El farmacèutic d'Hamelin:

On comença la llegenda i on acaba la realitat? Què és real i què és imaginari? En tot cas en el món dels contes l'únic límit és el de la imaginació i aquesta no en té.

A la bonica vila d'Hamelin hi havia molta preocupació. Els pares no sabien què passaria amb els fills. Ningú volia que fessin el mateix camí. Els pares eren clients de la farmàcia. La diabetis tipus 2 formava part del paisatge d'Hamelin. De joves havien menjat massa carns vermelles, brioixeria, dolços... Gaudim de la vida! - es deien els uns als altres-. No sortien mai de casa perquè tot el que volien ja ho tenien dintre les seves llars.

Però, anys més tard, tot el poble estava diagnosticat de diabetis 2. La Metformina que es dona per baixar el sucre era el primer plat de cada dia i ara tot eren lamentacions. El pitjor de tot era que els fills estaven fent el mateix. L'única diferència era que la Xbox, substituïa la televisió.

El farmacèutic local era incapaç de solucionar-ho. En el fons, a ell ja li estava bé, més malalts, més medicaments, més diners. Era esquerp i egoista. Recordo el nom de la farmàcia: *Farmàcia Scrooge*.

Ningú sap d'on va arribar. Hi ha qui diu que des del cel i amb un paraigües. Que cantava: *"Supercalifragilísticoespialidoso, la pildora que os dan, que os dan..."* Què importa! Va arribar amb una bata blanca i un petit maletí i va demanar per l'alcalde.

"Alcalde, jo sóc farmacèutic. Si em deixes, jo curaré aquesta epidèmia d'Obesitat que ha envaït els vostres fills. Només us demano un local i poder passar la tarda amb els nens mentre vosaltres treballeu. Si l'epidèmia marxa, haureu de deixar-me obrir la meva farmàcia al poble".

I així va ser. A la seva farmàcia només hi entraven els nens i no podien dir el que passava. *Era un secret màgic compartit*. Els dies van passar i el vent va començar a emportar-se els quilograms de més. Ni grassos, ni prims, tots en el seu pes. Els somriures van començar a ser l'única dolçor del poble. Dormien millor, rendien més a l'escola. Tothom es va alegrar i van felicitar el farmacèutic.

Bé, tothom, tothom, no. Scrooge estava envejós, furiós. Ja no era el més popular, ja no era el preferit. Un dia va decidir esbrinar què estava passant. Va entrar per una finestra, va esperar que el seu "Col·lega" rebés els nens a la tarda. No esperava el que va descobrir.

A la farmàcia no hi havia cap medicament, només menjar sa: iogurts, llet desnatada, Stevia, sucre natural, salmó, pollastre, pa amb oli, kiwis. Tot això a la rebotiga. Als calaixos, cap medicament i només contes i jocs! Al calaix de la I, contes de la il·lusió; al de la F, jocs per ser feliç; al de la E, una fotografia d'un nen petit: Esperança. Els nens jugaven i jugaven. De sobte, va veure con marxaven per un passadís secret, marxaven al bosc d'Hamelin. Jugaven a jocs que ell recordava de petit: la cadena, a cuc i amagar, a l'"escondite" (alguns li deien l' amagatall)... Després, el farmacèutic els tornava a la farmàcia i, des de la farmàcia, cap a casa seva.

Scrooge estava furiós. Va explicar el secret a l'alcalde. Aquell home era un estafador. *"Per curar necessitem medicaments, no contes!" -deia-*. Va convèncer l'alcalde i el dia que el nou farmacèutic va arribar disposat a rebre l'autorització per obrir la farmàcia li va dir: *"Ets un estafador, tot el que tu fas és una burla, ni et pagarem ni et deixarem tenir una farmàcia. Fuig!"*

Furiós, el nou farmacèutic va sortir de l'Ajuntament. Va treure del seu maletí una flauta màgica. Va esperar al vespre quan els pares dormien i va començar a fer sonar la flauta. A l'endemà, els nens havien desaparegut! Aleshores va sorgir l'imprevist: els pares van pensar, no tenim nens, no tenim obligacions, no hem d'agafar el cotxe per anar-los a buscar. Som lliures!

Van passar els dies i la moneda va canviar de costat. Van començar a enyorar els seus somriures, les seves històries, les seves abraçades, van començar a plorar. *"Alcalde, tot això és culpa teva i de l' Scrooge i fes que tornin!"*

De sobte, l'alcalde va recordar que tenia el telèfon del farmacèutic i li va enviar un whatsapp: *"Si us plau, torna'ns els nens, hem après dels nostres errors i l' Scrooge també."*

No van passar ni dos dies que els nens van tornar, van tornar els somriures, però no va tornar el farmacèutic. Un dels nens portava una carta: *"Us els torno, són molt macos però tots junts cada dia per mi, no gràcies. Això que ho facin els professors. Apreneu dels vostres errors com vaig fer jo quan era jove. La diabetis també va trucar a la meua porta i vaig decidir marxar d'Hamelin per fugir d'ella.*

Des d'aquell dia, no hi ha televisió, no hi ha Xbox, només hi ha contes i jocs per als nens i Zumba i Batucada per als adults.

Diuen que va marxar amb un paraigües cantant: *"Supercalifragilísticoespialidoso, la pildora que os dan, que os dan..."*

El trobo a faltar. Jo vaig ser un dels nens que va descobrir un nou món dins de la seva farmàcia. Vaig aprendre que les portes de la imaginació sempre s'obren.

Ara que la història s'acaba, apropa't, apropa't, una mica més: Em sents?

Posa't el xandall i a córrer pel bosc, tu i els teus pares, que el conte ja s'ha acabat!